

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

SANDRA BROWN

Drumul spre necunoscut

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

1

Martie 1920

–Nu mai e mult.

Asta îi spunea Derby de două ore. Spunea aceleași patru cuvinte la intervale care deveniseră atât de regulate, încât acum putea să prezică, la minut, următorul moment în care avea să le repete. Tonul lui era concis și emfatic, ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine însuși.

Laurel încetase să-i mai răspundă, pentru că, orice ar fi spus, el o lua ca pe un afront. Stătea aplecat deasupra volanului, încordat, cu umerii atât de ridicați, încât aproape că îi atingeau loburile urechilor.

Plecaseră târziu și ieșiseră din Sherman abia după prânz. Pentru că trecuse deja o jumătate de zi și pierduseră o jumătate din orele de lumină, Laurel sugerase să aștepte și să plece a doua zi, dar Derby se încăpățânase să-și urmeze planul.

–Ne așteaptă bătrânul. Nu am cheltuit banii pe o telegramă în care să-i spun când venim doar ca să nu mai apărem.

Nu era o călătorie pe care să o faci cu un bebeluș care de-abia împlinise o lună. Cu siguranță, Laurel nu se așteptase să fie luată din casa ei la doar câteva ore după ce fusese anunțată că aveau să plece. Dar iată-i acum – pe ea, pe Derby și pe micuța lor Pearl – conducând în noapte. Cu cât înaintau, cu atât era mai îngrijorată.

Derby îi spusese că tatăl lui locuia la aproximativ 240 de kilometri sud-vest de Sherman. Îi arătase pe o hartă traseul pe care

aveau să-l urmeze. Până în acea zi, Laurel nu făcuse niciodată un drum cu mașina, dar nu-și imaginase că ar fi putut avea nevoie de mai bine de șase ore ca să acopere o distanță de 240 de kilometri.

Era înfoclită în palton, cu partea de jos a feței îngropată într-un fular și cu o căciulă bine îndesată pe cap. Dar, chiar și înfoclită cum era, urmărirea cu mare atenție semnele de pe șosea. Din cauza lapoviței, îi era greu să le vadă, cu excepția cazului în care lumina singurului far al Fordului Model T cădea într-un unghi potrivit. Încă erau pe drumul corect, dar cât de departe putea fi?

Sau poate, ca să evite o ceartă, Derby o mințise în legătură cu distanța?

Era totuși adevărat că nici unul din ei nu anticipase schimbarea bruscă de vreme. Nordul Texasului se bucurase de o iarnă rezonabil de blândă pe perioada Crăciunului și a Anului Nou, dar *Almanahul fermierului* prezisese o primăvară mai rece decât de obicei, cu înghețuri așteptate până la mijlocul lunii martie. Acum era a doua zi a lunii, iar viscolul venise ca un leu.

Ajunseseră la marginea Dallasului când vântul de nord îi prinsese din urmă. Rafalele puternice și înghețate izbiseră mașina Tin Lizzy ca un tren de viteză ieșit de pe șine. Laurel nu s-ar fi mirat să constate că prima izbitură lăsase o îndoitură în tabla mașinii. Nu că s-ar mai fi observat încă una. Automobilul era deja lovit pe toate părțile.

În ziua în care Derby venise acasă la volanul mașinii, Laurel fusese uluită de impulsivitatea lui. Când îl întrebase de unde o luase, îi zisese ceva despre un fost camarad de război care locuia într-un oraș din apropiere.

– Bietul de el nu era nici măcar de-o lună în Franța când și-a lăsat piciorul stâng acolo. Făcuse un semn ca de tăiere cu mâna în dreptul zonei inghinale. Nu mai poate să apese pedalele ca să conducă. Mi-a dat-o pe o nimica toată.

O nimica toată era exact cât aveau, dar Laurel nu-i atrăsese atenția pentru că, în acel moment de euforie, o parte din farmecul nesăbuit al lui Derby, care o făcuse cândva să se îndrăgostească de el, ieșise iar la suprafață.

Deschisese larg portiera din dreptul scaunului de lângă șofer și făcuse un gest larg cu mâna, înclinându-se în același timp.

– Caleașca vă așteaptă, doamnă Plummer.

Îi făcuse cu ochiul și-i zâmbise șmecherește, iar Laurel văzuse un crâmpoi din tânărul chipeș și fermecător care plecase să lupte în Marele Război, nu pe străinul certăreț care se întorsese acasă.

Îmbrățișase această schimbare bruscă de atitudine și chicotise, neputându-se abține în timp ce Derby condusesese prin oraș, mergând cu o viteză mai mare decât ar fi trebuit și claxonând fără rost orice și pe oricine, făcând-o să râdă și mai tare. Părase să nu observe zgâlțâiturile, până ce o groapă o făcuse pe Laurel să sară atât de tare în scaun încât își pusese protector mâinile pe abdomen.

– Ai grijă la gropile astea, altfel s-ar putea să sară copilul din mine ca un dop de șampanie!

Intrase în travaliu chiar în acea noapte. La ora 15.00 în după-amiaza următoare era mamă, iar Derby era tată. Asta se întâmplase cu patru săptămâni în urmă.

La început, Derby fusese mândru, fericit și gata să facă orice pentru ea și pentru fetiță. Dar noutatea de a fi părinte trecuse repede, iar bărbatul zâmbitor care o dusesese la o plimbare cu mașina se retrăsese din nou în spatele atitudinii veșnic morocănoase pe care ea nu o putea suferi.

În cele aproximativ treizeci de zile de când Pearl își făcuse apariția pe lume, Derby mai pierduse o slujbă. Petrecea mult timp plecat de acasă și se răstia la ea când îl întreba unde fusese. O fracțiune de secundă îi era de ajuns ca să devină iritat și nervos. Laurel nu știa niciodată la ce să se aștepte.

Cu o seară în urmă, în timpul cinei, o anunțase din senin:

– Ne mutăm în Foley.

Evitase să se uite la ea și își ținuse capul aplecat deasupra farfuriei.

Temându-se să nu exagereze, Laurel își ștersese mai întâi gura cu șervețelul.

– Cred că am auzit de localitatea astea. Nu e lângă...

– Nu e lângă nimic! Dar bătrânul mi-a găsit de lucru acolo.

Laurel chiar întrezărise un licăr de speranță.

– Serios? E minunat! Ce o să faci?

– Mai contează? Ne așteaptă mâine.

Dușumeaua, care nici așa nu era prea dreaptă, părase să se unduiască sub scaun.

–Măine?

Pearl era un copil agitat, care trebuia alăptat de mai multe ori pe noapte. De o lună, Laurel nu dormise mai mult de două ore legate. Era epuizată, îngrijorată pentru starea de spirit a lui Derby, îngrijorată că nu mai aveau bani, iar acum... asta.

Lăsând farfuria pe jumătate plină, Derby își împinsese scaunul în spate, se ridicase de la masă și-și luase geaca din cuiul de lângă ușa din spate.

–Fă bagaje în seara asta! Vreau să plecăm devreme.

–Stai, Derby! Nu putem pur și simplu... Nu își găsisese cuvintele. Așază-te la loc! Te rog! Trebuie să vorbim despre asta.

–Ce e de vorbit?

Îl privise cu gura căscată.

–Sunt multe de vorbit. Avem unde să locuim?

–Doar nu te-aș lua pe sus cu tot cu copil dacă nu aș avea un plan, nu?

–Dar pare îngrozitor de brusc.

–Ei bine, nu e. Mă gândesc la asta de ceva vreme.

–Ar fi trebuit să discuți cu mine.

–Discut cu tine acum.

Vocea lui ridicată o făcuse pe Pearl, care dormea în poala lui Laurel, să tresară. Laurel o ridicase pe umăr și o bătuse ușor pe spate. Expresia lui Derby devenise iritată, dar Laurel n-ar fi putut spune dacă era nervos pe ea, pe copil sau pe el însuși.

–Am câteva lucruri de rezolvat înainte să plec din oraș. Trebuie să plătim chiria pentru locul ăsta poimăine. O să-i las proprietarului un mesaj în cutia poștală că am plecat.

Întinsese mâna spre clanță.

–Derby, așteaptă! Se duse la el. Îmi place ideea unui nou început. Dar vreau să fie un început bun. Bine gândit, nu grăbit.

–Ți-am spus, mă gândesc de mult la asta.

–Dar o mutare în alt oraș mi se pare un gest drastic. Când ai vorbit cu domnul Davis, ți-a spus că s-ar putea să aibă curând ceva pentru tine la magazinul lui.

–Să bag furaje pentru găini în saci? Făcuse o grimasă. Nu, mulțumesc.

–Poate apare altceva...

–Nu e nimic pentru mine aici, Laurel. În orice caz, e hotărât. Plecăm. Deschisese ușa și-i spusese peste umăr, în timp ce ieșea: Mai bine ai începe să faci bagajele.

Nu se întorsese acasă decât după ora 2.00 dimineata, cu hainele mototolite, cu ochii roșii, duhnind a whisky de contrabandă, prea beat ca să se țină pe picioare. Când intrase împleticindu-se în dormitor, se sprijinise de ușa și abia reușise să-și concentreze privirea asupra lui Laurel, care stătea în balansoarul de lângă pat, alăptând-o pe Pearl.

–E totul gata? bolborosise el.

Închiriaseră duplexul gata mobilat, așa că nu fuseseră prea multe de strâns, doar hainele și bunurile ei personale, care erau puține și de mică valoare.

Ca să-i răspundă la întrebare, arătase spre cele două valize care stăteau deschise pe dușumea. Împăturise cu atenție uniforma din armată și o pusese deasupra.

Laurel o luase cu grijă pe Pearl de la sân și-și trăsese cămașa de noapte înapoi peste piept.

–Nu am putea lua hotărârea într-o săptămână? Ca să mai vorbim despre asta?

–M-am săturat de vorbit.

Se duse împleticindu-se până la pat, se prăbușise pe el și adormise tun.

Dormise până târziu și se trezise mahmur și foarte prost dispus. Laurel sperase să uite de plecare, de toată ideea asta ciudată. Dar Derby se dresese cu câteva cani de cafea și douăsprezece țigări rulate manual și, până când apucase ea să pună la pachet mâncarea ce rămăsese în cutia frigorifică, Derby era nerăbdător să plece.

În timp ce băga valizele în mașină – una în portbagaj, cealaltă legată de acoperiș –, Laurel trecuse o ultimă oară prin duplex ca să verifice dacă nu cumva uitase ceva.

Derby își atârname uniformă de armată înapoi în dulap.

Capota Fordului era ridicată și îi proteja întrucâtva de ploaia înghețată, dar mașina nu avea geamuri. Tot timpul călătoriei, Laurel o ținuse pe Pearl ghemuită la pieptul ei, înăuntrul hainei, înăuntrul rochiei, în așa fel încât să stea cu pielea lipită de pielea ei. Îi era groază că micuța putea să moară înghețată, iar ea nici

să nu-și dea seama, pentru că era, la rândul ei, complet amortită de frig. Dar Pearl mâncase bine la ultima masă și respirația continua să-i fie, spre marea ușurare a mamei ei, umedă și caldă.

– Nu mai e mult.

Laurel își mușcă limba.

De data asta, Derby adăugă:

– E o intersecție în față. Apoi mai sunt doar câțiva kilometri.

Totuși, după intersecție, drumul se îngustă și asfaltul fu înlocuit de pietriș. Era întuneric beznă, străpuns doar de farul stricat care clipea intermitent, ca un semnal SOS de pe o navă ce se scufundă.

Când zări un crâmpei de lumină, Laurel se gândi mai întâi că trebuia să fie reflexia farului în zăpada din jur.

Dar miji ochii și privi cu atenție, apoi scoase un strigăt slab de speranță:

– Derby? Ar putea fi acolo?

– Unde?

– Acolo sus. Mi s-a părut că văd o lumină.

Derby încetini și privi în direcția pe care i-o indica ea.

– Trebuie să fie, murmură el.

Băgă mașina într-o viteză inferioară și întoarse pe un drum de pământ cu urme de cauciucuri. Lapovița căzută lăsa impresia că drumul fusese presărat cu sare. Mașina urcă cu greu panta.

La o înălțime mai mare, vântul dinspre nord era crunt. Izbi cu vuiet mașina în clipa în care Derby opri.

Orice urmă de ușurare ar fi simțit Laurel dispăru în clipa în care văzu construcția din fața parbrizului. Nu putea fi descrisă decât ca o magazie. Cel mult o baracă. Lumina se strecura prin lufturile verticale ale pereților din lemn. În partea de sud a structurii, acoperișul aluneca abrupt și forma o extensie ce acoperea lemnele de foc.

Nu zise nimic, iar Derby evită să se uite la ea. Deschise portiera din dreptul șoferului, împingând-o contra vântului, și coborî din mașină. Un evantai de lumină se întinse pe pământ în fața lui în clipa în care ușa magaziei se deschise.

Tatăl lui Derby era în umbră, așa că Laurel nu-i putea descifra trăsăturile, dar fu îmbărbătată de tonul primitiv al vocii lui în clipa în care strigă în vânt:

– Aproape că nu mai credeam că vii!

Îi făcu semn lui Derby să vină la el.

Cu mai puțin entuziasm, Derby se apropie și-i strânse mâna tatălui său. Schimbară câteva cuvinte pe care Laurel nu le putu auzi. Tatăl lui Derby făcu un semn în spate cu capul, apoi se aplecă într-o parte ca să poată vedea pe lângă fiul lui și se uită spre mașină.

Derby făcu repede stânga împrejur, veni în dreptul portierei ei, o deschise și-i făcu semn lui Laurel să coboare din mașină.

– Grăbește-te! E frig.

Picioarele aproape că îi cedară în clipa în care pași pe pământ. Derby o prinse de cot și închise portiera. Înaintară împreună până la ușa deschisă, unde socrul ei se dădu laoparte ca să le facă loc.

Derby o împinse înăuntru, apoi închise repede ușa.

Vântul continua să urle. Sau, își spuse Laurel, poate că vuietul din urechile ei era produs de tăcerea bruscă, de oboseală sau de foamea care-i rodea stomacul. Probabil de toate la un loc. La care se adăugă conștientizarea alarmantă și umilitoare a faptului că ea și Pearl nu fuseseră așteptate.

– Tată, ea este soția mea, Laurel. Mă duc după bagaje.

Fără să mai spună ceva, Derby îi lăsă singuri.

Derby și tatăl lui nu semănau aproape deloc. Socrul lui Laurel era cu o jumătate de cap mai scund decât fiul lui și nu avea constituția lungă și subțire a lui Derby. Semiluna cheliei lui era atât de precisă, încât ai fi zis că fusese trasată după un tipar. Părul din jur era aspru și cărunț și-i creștea perpendicular pe cap, ca țepii unei perii. Sprâncenele îi arătau ca două omizi lipite pe frunte.

Se priviră lung unul pe celălalt.

Laurel zise:

– Domnule Plummer. Dregându-și vocea ca să scape de răgușeala jenantă, adăugă: Îmi pare bine să vă cunosc!

– Laurel a spus?

– Da, domnule.

– Suntem în familie acum, așa că presupun că ar trebui să renunți la *domnule* și să-mi spui Irv.

Îi adresă un zâmbet șters, iar o parte din greutatea care-i apăsa pieptul păru să se ridice. Pearl se mișcă înăuntru hainei, atrăgându-i atenția bărbatului.

– Acolo e copilul? Cum îl cheamă?

Laurel își deschise haina, o scoase pe Pearl și o mută pe brațul îndoit.

– O cheamă Pearl.

Irv nu se apropie, dar se aplecă încet și cu grijă și inspectă cu atenție atât cât putea vedea din Pearl, adică nu mare lucru ținând cont că micuța era înfășurată, iar lumina oferită de lampa cu kerosen suspendată în tavan era foarte slabă.

Dar bărbatul păru suficient de mulțumit de nepoata lui, pentru că zâmbi. Însă nu spuse decât atât:

– Ei, ca să vezi!

Apoi se răsuci pe călcâie și se duse lângă sobă. Laurel observă că se lăsa pe piciorul stâng, ceea ce făcea ca mersul și așa crăcănat să-i fie și mai aplecat. Deschise ușa sobei și aruncă înăuntru două lemne sparte, pe care le luă dintr-o grămadă frumos aranjată lângă perete.

Se întoarse, scuturându-și praful de pe mâini.

– Cred că vă e foame. Am fript un iepure. L-am omorât și l-am împănat în dimineața asta. Așteptam să ajungă Derby ca să fac sosul.

Stomacul lui Laurel ghiorăia de câteva ore, dar, ca să fie politicoasă, zise:

– Îmi pare rău că v-ați deranjat atât de mult.

– Nu e nici un deranj. Cafeaua e...

Ușa se deschise larg, iar Derby intră cu valizele lor. Le lăsă să cadă lângă el și închise ușa cu călcâiul.

Irv îi spuse:

– Vino aici, mai aproape de sobă. Vă torn niște cafea.

– Ai ceva tărie? Sau te ții de legea asta nouă, chiar dacă este o porcărie?

Părănd nemulțumit de comentariul fiului său, Irv îi aruncă o privire lui Laurel, apoi se duse la un dulăpior care avea doar trei picioare. În locul celui de-al patrulea era un vraf de cataloage cu coperte șterse și colțuri răsucite. Scoase un icnet în clipa în care se lăsă într-un genunchi. Deschise sertarul de jos, scormoni în spatele lui, apoi scoase un borcan, două treimi din el fiind pline cu un lichid transparent.

În timp ce se ridica în picioare cu un vădit efort, zise:

– Uneori mă sâcâie șoldul și nu pot să dorm. O înghițitură mă mai ajută.

Derby întinse mâna după borcan fără să spună măcar mulțumesc. Îi dădu laoparte capacul și bău lung. Alcoolul din porumb probabil îi arse stomacul. Când coborî borcanul, ochii îi erau umezi.

Laurel era deja furioasă pe el. Nu era destul de gravă situația lor fără să se îmbete? Nu-și ascunse resentimentul din voce în clipa în care-i spuse că avea nevoie la toaletă.

Irv zise:

– În spate, cam la vreo douăzeci de pași. Poți să lași copilul acolo. Arată din cap spre o saltea așezată pe jos, în colțul încăperii. Ia o lanternă, Derby!

Laurel nu voia să o lase pe Pearl, dar, neavând de ales, o puse pe saltea. Părea rezonabil de curată în comparație cu podeaua de pământ. Înfășură fetița strâns în pături, sperând că nici o târătoare nu avea să-și facă drum până la ea înainte să se întoarcă.

Între două guri de alcool, Derby aprinsese un felinar. Pregătindu-se să înfrunte frigul năprasnic, Laurel ieși în urma lui. Începuse să ningă și zăpada se așeza pe pământ.

Se bucura că Derby era lângă ea ca să o ajute să găsească drumul, dar era prea furioasă ca să-i vorbească. Intră în construcția urât mirositoare și-și făcu nevoile cât de repede putu.

Când ieși, Derby îi întinse felinarul.

– Du-te înapoi înăuntru! Eu o să fumez o țigară.

– Dar e groaznic de frig.

– O să fumez o țigară.

– Și o să termini asta? spuse ea, privind chiorâș borcanul.

– M-am săturat să mă tot bați la cap pentru orice!

– De parcă n-ar fi destul de rău, o să te și îmbeți acum?

El zâmbi zeflemitor.

– Așa mă gândeam.

Ridică borcanul la gură, dar Laurel îl lovi și-l dădu laoparte, aproape răsturnându-i-l din mână.

– Fă cum îți spun, Laurel! Du-te înăuntru!

– Tatăl tău nu știa despre mine și Pearl, nu-i așa? Când el nu făcu altceva decât să o privească lung, ea strigă: Știa?

– Nu.